

одним з фундаментальних принципів засад конституційного ладу, а його реалізація не припускає дискримінацію особи за якими-небудь ознаками.

Відповідно до ст. 24 Конституції України громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Але нині гостро постає проблема втілення на практиці зазначеного конституційного положення, що зумовлено значними розбіжностями між його закріпленням та політичними й соціально-економічними реаліями сьогодення. Наразі на сучасному етапі державотворення відбуваються кардинальні перетворення, а реалізація конституційного принципу рівності особи є однією з найважливіших проблем держави й суспільства, що знаходяться на трансформаційному етапі розвитку. [3; с. 46]

Проаналізувавши принципи свободи і рівності бачимо, що існує така проблема: хоча права і свободи особи, а також гарантії реалізації і захисту цих прав і свобод, закріплені в Конституції, сучасне становище в сфері прав і свобод людини і громадянина свідчить про те, що гарантованість практичної реалізації, охорони і захисту прав і свобод особи ще перебуває на досить низькому рівні. Насамперед це стосується деяких соціально-економічних прав і свобод людини, закріплених і гарантованих чинною Конституцією. Поки що фактично вони носять більше декларативний, ніж реальний характер, в більшій мірі проголошені, ніж гарантовані. Механізм здійснення та захисту цих і деяких інших прав і свобод з тих чи інших причин іноді реалізується дуже повільно або навіть гальмується.

Список використаних джерел:

1. Правознавство: Підручник / За ред. В. В. Копейчикова А. М. Колодія. — К: Юрінком Інтер, 2004. - 752 с.

2. Див. ст. 23 Конституції України. Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року / Відомості Верховної Ради України від 23.07.1996 - 1996 р., № 30, стаття 141.

3. Полховська І.К. Конституційний принцип рівності людини і громадянина в Україні: дис. канд. юрид. наук: 12.00.02 / Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. — Х., 2006. — 191арк.

ЗМІСТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ГРОМАДЯН УКРАЇНИ НА СВОБОДУ ОБ'ЄДНАННЯ У ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ

Ситник Юлія Миколаївна, викладач кафедри конституційного та міжнародного права НАВС

1. Проблема змісту забезпечення конституційного права на свободу об'єднання у політичні партії має важливе теоретичне і практичне значення. Дослідженням змісту забезпечення конституційних прав і свобод, включаючи і право на свободу об'єднання у політичні партії приділяли увагу багато вчених, але окремо зміст забезпечення міжнародними форумами, українською державою і громадянським суспільством конституційного права на свободу об'єднання у політичні партії в Україні ще ніким не досліджувалося.

2. На нашу думку, забезпечення конституційного права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії – це закріплена нормами міжнародного і внутрішнього національного права діяльність міжнародних і внутрішніх українських структур держави і громадянського суспільства, що спрямована на створення сприятливих умов, охорону та захист і поновлення названого конституційного права громадян України.

3. Виділяють такі умови для реалізації конституційного права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії: а) матеріальні (наявність відповідного середовища і матеріальної основи, соціально орієнтована ринкова економіка, економічна стабільність, подолання крайньої поляризації населення за прибутками, матеріальне благополуччя людей, а також ресурсна, фінансова й технологічна незалежність національної

економіки від інших країн); б) організаційні умови (систематична організаторська діяльність, що передбачає, наприклад, процедуру реєстрації, яка априорі передбачає можливість того, що партія може бути відмовлено в набутті легального статусу, подання на реєстрацію таких фінансових документів); в) соціальні (соціальна зорієнтованість політики держави, відсутність будь-якого суспільно-політичного протистояння окремих соціальних верств населення та регіонів України; максимальна зайнятість населення, відсутність тенденцій моральної та духовної деградації у суспільстві, за яких здійснення прав і свобод одними людьми чи групами людей стає можливим лише за рахунок нехтування правами і свободами інших; сприятливий соціальний клімат у суспільстві); г) політичні (суверенітет держави, фактичну незмінність її конституційного ладу, закріпленого в Основному Законі, суворе забезпечення законності і неможливості зловживань з боку політичної влади, відкритість політичної системи і наявність можливості для вільної діяльності політичних партій, багатопартійність, плюралізм і гласність у суспільстві, свобода опозиційної діяльності, демократична виборча система, поділ державної влади на судову, виконавчу та законодавчу, побудовану за принципом стримувань і противаг, розвинене місцеве самоврядування, визнання народу єдиним джерелом державної влади, відповідним чином зорієнтована політика держави, що спрямована на забезпечення стабільності державних структур та ін., що утворюють демократичне політичне середовище, яке сприяє реалізації прав людини, участі громадян в управлінні справами держави та суспільства, захисту особистих та колективних інтересів).

4. Наступним елементом змісту забезпечення конституційного права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії є його охорона і захист. Охорона – це взаємопов'язані заходи, які мають запобігати правопорушенням, встановлювати умови й причини, які їх породжують, а також сприяють процесу реалізації прав людини. Зазвичай, здійснюються ці заходи державними органами і громадськими організаціями. Захистом є примусовий до зобов'язаної особи спосіб здійснення суб'єктивного права, який застосовується у встановленому законом порядку уповноваженими на те органами чи посадовими особами. Тобто охорона включає заходи, що застосовуються до моменту порушення права, а захист – після вчинення такого порушення задля поновлення порушеного права, або ж у тому випадку, коли при користуванні правами здійснюються якісь перешкоди та ін.

5. У залежності від заходів, засоби охорони і захисту права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії поділяються на: 1) засоби запобігання порушень даного права; 2) усунення перешкод для здійснення громадянами права, що досліджується; 3) заборони (зобов'язання не порушувати право); 4) припинення порушення права; 5) юридичну відповідальність.

6. Відновлення порушеного права на свободу об'єднання у політичні партії та відшкодування збитків здійснюється у судовому порядку. Відповідно до статті 22 Закону України «Про політичні партії в Україні» за його порушення посадові особи і громадяни, причетні до таких дій як: а) обмеження в правах чи переслідування громадян у зв'язку з належністю чи неналежністю до політичних партій; б) необгрунтованої відмови в реєстрації політичних партій; в) надання політичним партіям будь-яких переваг чи обмеження передбачених законом прав політичних партій та їх членів; г) заподіяння матеріальної чи моральної шкоди політичним партіям притягаються до дисциплінарної, адміністративної, цивільної або кримінальної відповідальності згідно з законодавством України. Кримінальна відповідальність передбачена також за перешкоджання законній діяльності політичних партій й профспілок і громадських організацій (ст. 170 Кримінального кодексу України. Розмір відшкодування

моральних (немайнових) збитків у грошовому виразі визначаються судом. Специфіка відповідальності за порушення права на свободу об'єднання у політичні партії полягає в тому, що вона, як правило, реалізується не в межах конституційного права, а в межах інших галузей права: кримінального, адміністративного, трудового, цивільного.

Отже, зміст забезпечення конституційного права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії включає в себе діяльність міжнародних, державних і недержавних організацій щодо: а) створення умов для реалізації конституційного права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії; б) охорона та захист конституційного права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії від правопорушення; в) поновлення порушеного конституційного права громадян України на свободу об'єднання у політичні партії чи відшкодування спричинених збитків.

ПРАВА І ОБОВ'ЯЗКИ МОЛОДІЖНИХ ТА ДИТЯЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УКРАЇНІ

Бойко Олександр Валентинович, здобувач кафедри адміністративного права і процесу НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, начальник кафедри адміністративного права і процесу НАВС *Кузьменко О.В.*

Розглядаючи адміністративно-правовий статус дитячих та молодіжних організацій, слід зазначити, що державою для здійснення своєї діяльності дитячі та молодіжні організації наділяються широкими правами. Вони можуть виступати учасниками суспільних правовідносин, набувати майнові і немайнові права, брати участь у розробленні державної політики та формуванні органів влади, проводити масові заходи тощо.

На рівні з нормативно-правовими актами, які регламентують їх діяльність, права дитячих та молодіжних організацій також деталізовано й Статутом організації.

Так, дитячі та молодіжні організації мають право: 1) представляти і захищати свої законні інтереси та законні інтереси своїх членів у державних органах та в неурядових організаціях; 2) одержувати від органів державної влади та органів місцевого самоврядування інформацію, необхідну для реалізації своєї мети і завдань; 3) вносити відповідні пропозиції до органів державної влади та управління з питань діяльності об'єднання; 4) на добровільних засадах засновувати спілки (організації) тощо, в тому числі міжнародні, укладати угоди про співробітництво і взаємодопомогу; 5) підтримувати прями міжнародні контакти з організаціями громадян інших країн, укладати відповідні угоди та брати участь у міжнародних заходах з питань діяльності організації, що не суперечать міжнародним зобов'язанням України; 6) розповсюджувати інформацію і пропагувати свої ідеї та мету; 7) засновувати засоби масової інформації; 8) укладати будь-які правочини цивільно-правового характеру, набувати майнові та немайнові права, необхідні для здійснення статутних завдань організації; 9) одержувати на умовах оренди або тимчасового безкоштовного користування будівлі, обладнання, транспортні засоби та інше майно, необхідне для здійснення статутних завдань об'єднання; 10) здійснювати необхідну господарську та іншу комерційну діяльність, у тому числі, шляхом створення установ і організацій зі статусом юридичної особи, заснування підприємств у порядку, встановленому законодавством; 11) відкривати рахунки у національній та іноземній валютах в установах банків; 12) розповсюджувати інформацію, пропагувати свої цілі та ідеї; публікувати наукові та методичні результати діяльності організації; проводити інформаційно-роз'яснювальну роботу; 13) проводити масові